

Forflag, og heller ikke, at de Herrer ville have noget Held med deres; thi jeg tror ikke, at der siden 2den Behandling er oplyst Noget som helst, der kunde bidrage til, at noget Medlem her ved 3die Behandling forandrer sin Stilling til Sagen. Den Forfiskring, den ærede Ordsrører for Forslagsstillerne (Holslein-Ledreborg) giver, at Dyrtid have vi været fri for siden 1876, er ikke holdbar, og den bringer os, eller i alt Fald mig, til at spørge det ærede Medlem, af hvad Grund han da ikke har begyndt at røre ved Lillæget for Finansaaet 1877—78 eller dog for Finansaaet 1878—79, naar det var hans Overbevisning, at Dyrtiden er ophørt i 1876. Det forekommer mig, at det ærede Medlem stod i Fler-tal i Folkethinget baade i 1876 og 1877 og en væsentlig Del af 1878; men af hvad Grund har han da ikke tidligere begyndt at røre ved dette Lillæg, saa at han først nu vil gjøre dette stærke Indbucg. — Jeg henstiller det kun, Enhver forstaar mig. Jeg har ikke haft den Opfattelse, og jeg har den heller ikke endnu i dette Dieblit med Hensyn til Dyrtiden. Jeg skal i den Henseende henholde mig til mine Udtalelser ved 2den Behandling. Naar jeg har hævedet det Standpunkt her med Hensyn til Dyrtidstillæg, da er jeg enig med de Herrer i, at der foreligger ikke nogen juridisk Berettigelse til at forlange Bevillingen længere; det er et Billigheds-hensyn, der gjør sig gjældende hos Lovgivningsmagten. Det er den Betragtning, som jeg gjorde gjældende ved 2den Behandling, og som jeg her gjentager, den samme Betragtning, som en human Quasbond vil gjøre gjældende ligeoverfor sine tro Folk. Han vil sige til de nye, som komme og søge om Plads: Vi vende tilbage til de gamle Lønninger, I faae ikke det Lillæg, som senere er givet, og han vil sige til Andre, der rykke op til højere Plads, fra Karl til Nolskarl og fra Nolskarl til Forvalter: Du har været hos mig i saa og saa mange Aar, jeg vil ikke fuldstændig berøve Dig den Begunstigelse, som de Andre have, men Du mister Halvdelen (Latter). De Herrer kunne godt taale denne Bignelse, den er ikke saa upassende. Derimod vil han sige til dem, der blive i Stillingen og have smaa Lønninger: For Tiden se vi an et Aarstid endnu. Og til dem, der have noget mere, vil han sige: Vi røre lidt derved iaar, men Du maa vente, at der røres mere derved, hvis Forholdene staa saaledes. Denne Stilling er human, billig og begrundet i Forholdene, og den overføre vi paa Stats-tjenesten ved vort Forflag. Jeg lader mig ikke røre af de Herrer fra Sylland, som meddelte mig, hvad Demokratiets Interesser ere i den Slags Ting. Jeg er lykkelig ved, at jeg i flere Ting ikke er i Forstaaelse med dem med Hensyn til, hvad der er Demokratiets sande Lær, eller hvad der forstaaes derved. Jeg vil

minde de Herrer, som allerede selv have begyndt at tilstaa, at det er de Herrer selv, som have ført Lønnen op til den Maximumgrændse, hvortil den nu er naaet, at vi ikke have været med dertil i Fællesudvalget; men nu ere vi engang komne dertil. . . . to Aar efter den Tid, da vi burde have forladt det, siger det ærede Medlem fra Leire. Naar vi engang ere komne ind derpaa, saa skulle vi vel se at komme ned deraf igjen, naar Forholdene tillade det, men paa en lempelig Maade. Jeg veed ikke, hvorledes det vil gaa nu. Jeg har Erfaring for de Bevægelser, der foregaa hos visse ærede Medlemmer, og som jeg ikke nærmere skal gaa ind paa her; men jeg veed, hvortil de kunne føre til visse Tider, og til andre Tider lige det Modfatte. Naar de Herrer mene, at vort Forflag ikke stiller Embedsmændene i lige Aaar med den øvrige Befolkning, saa glemme de, hvem der her er Tale om. Efter den Riste, vi fik i 1872—73, er der 3,300 Embeds- og Bestillingsmænd med under 800 Kr., og 800 med under 1,000 Kr.; altsaa mere end Halvdelen af dem, der er Tale om, have ikke halvt saa meget at leve af — jeg gjentager det — ikke halvt saa stor Indtægt, som vi Rigsdagsmænd have i Diaceter. Det er Folk, der leve som andre Smaafolk; de ere i en vis Forstand bundne til deres Embedsgjerning, uden at være istand til at erhverve sig noget privat. Og gaa vi højere op, saa ere de Embedsmænd ikke anderledes stillede og have det ikke anderledes, end almindelige middelstands-stillede Borgere i By og paa Land have det. Og i hvilken Alder ere de ikke indtraadte, og hvilken Forberedelse have de ikke maattet erhverve sig, inden de kom ind? Og dog tro de Herrer, at det er i Demokratiets Interesse at fremsføre Principer, som de Herrer naturligvis selv forlade, ligesom de have gjort ved tidligere Leiligheder. Lad os i den Henseende gaa billigt og sindigt tilværks. Men lad os forlange af Embedsmanden — og i den Henseende tror jeg, der er Meget tilbage at ønske — at, hvad enten han hører til den ene eller den anden Side i vort politiske Liv, at han viser Dygtighed og Retfærdighed i sin Embedsgjerning og Upartiskhed i al sin Færd ligeoverfor Befolkningen. Det er mere demokratisk at søge dette gennemført, end det er at søge Lønningstillægene gjorte lidt større eller mindre. Jeg skal imidlertid ikke behøve nogen af de Herrer, om de have en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal, det have de jo Lov til. Men det har dog undret mig, at det ærede Medlem fra Leire har været en saa varm Talsmand for sit Forflag, som han er. Med Hensyn til mit Forflag under Nr. 85 b. skal jeg bemærke, at det havde været en tydeligere Redaktion, hvis det havde været gjentaget i begge Punkta, baade det første og det sidste, Meningen er, at det hører med til begge Affnit af Nr. 8, hvis dette ved-